

i sygelønsaftalen fastsatte betingelser og altså ikke kan få sygeløn, kun den udvej at gå til socialkontorerne.

Tidssvarende er ligeledes bestemmelsen om de 6 karensdage, i hvilke der ikke gives nogen erstatning eller sygeløn.

Den kommunistiske gruppes forslag til beslutning indebærer derfor, at man ophæver karensdagene og sikrer, at lønmodtagere umiddelbart indtræder i deres ret til sygeløn fra første sygedag, uafhængigt af arbejdspladsen og af, om de er arbejdsløse eller konflikt-ramte.

Som et skridt på vejen til en betryggende sygelønsordning i lighed med tjenestemændenes vil det tillige være nødvendigt at forhøje dagpengene.

Forslaget indeholder, som det vil ses, en sådan forhøjelse, idet det foreslås, at minimum for dagpenge fastsættes til at blive dagpengehjælpens maksimum, således som dette er fastsat i lov om ulykkesforsikring.

Da en del lønmodtagere, der er omfattet af sygelønsaftalen af 31. marts 1956, tillige har andre forsikringer eller aftaler, vil det dog være rimeligt at indføje bestemmelser om, at ingen, der oppebærer anden pengehjælp eller løn under sygdom, skal kunne opnå mere end gennemsnitsfortjenesten i faget, ligesom det må sikres, at hidtil gældende sygelønsordninger ikke forringes.“

Ved 1. behandling tog *socialministeren* stilling til forslaget i følgende udtalelse:

„Det forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af en sygelønsordning omfattende alle lønmodtagere, der her er til drøftelse, giver mig kun anledning til få bemærkninger, idet spørgsmålene for tiden er under overvejelse i sygeforsikringskommissionen, hvorfra jeg venter i nær fremtid at modtage forslag til en nyordning.

Jeg deler ønsket om at sikre sygeløn til de lønarbejdere, der ikke omfattes af de eksisterende sygelønsordninger, og ønsket om i det hele taget at dække hullerne i disse ordninger. Jeg er bekendt med, at kommissionen i sit arbejde netop sigter mod at nå disse mål. Fra hvilken dag en sygeløn bør ydes, hvor stor den daglige sygeløn bør være, og hvorledes udgifterne må finansieres, indeholder derimod spørgsmål, til hvilke man ikke kan tage stilling, uden at man kender samtlige andre enkeltheder i det foreliggende forslag.

Alt i alt finder jeg det derfor rigtigst at konstatere, at vi nærmer os det tidspunkt, hvor dette spørgsmål kan drøftes i folketinget på det grundlag, der giver den bedste mulighed for en saglig stillingtagen til spørgsmålet, nemlig et udformet lovforslag, og under henvisning hertil henstiller jeg derfor til forslagsstillerne at tage det foreliggende forslag tilbage.“

Efter at ordføreren havde repliceret, sluttede forhandlingen. Sagen overgik derpå uden afstemning til 2. (sidste) behandling, men nåede ikke videre.
